

17 พฤษภาคม 2553

งานศพวันที่ 6

เจ็ดโมงเช้า สามิต 14 โทรศัพท์หาเขา “เตรียมตัว เตรียมไปรับ”

“จะพาไปไหน?”

“พาไปเที่ยว”

“เที่ยวที่ไหน?”

“พาไปดูคนตาย”

“ถูกใจแล้ว มึงนี่ไม่เคยชวนไปดูของสวย ๆ งาม ๆ เลย”

สามิตกับ ร.ต.ต. ส้มคักดี ขับรถมารับเขา รถแล่นออกชานเมือง จอด
ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง

“นี่บ้านใคร?”

“บ้าน พ.ต. เจตน์ เจตรังสี”

“เรามาหาเขาทำไม?”

“เขาถูกฆ่า”

พุ่มรัก พานสิงห์ สะดุ้ง

“ผมเพิ่งคุยกับเขาเมื่อไม่ถึง 24 ชั่วโมงก่อน”

นักสืบเห็น ร.ต.ต. ธนูรออยู่หน้าบ้าน ช่าง ๆ รถจักรยานยนต์ของตำรวจ

หนุ่ม

ทั้งหมดก้าวเข้าไปในบ้าน

ศพของ พ.ต. เจตน์ เจตรังสี นอนหงายบนพื้นห้อง ลำคอเป็นรอยถูก
รัด เลือดเประอะไปทั่ว

“เขาตายเหมือนเหยื่อคนอื่น ๆ ถูกเส้นลวดรัดคอ”

“มีรอยสตันกันไหม?”

“มี”

ทั้งบ้านอยู่ในสภาพปกติ ยกเว้นชั้นวางของในห้องทำงาน
ชั้นวางนั้นกล้องถ่ายรูปหลายกล้อง มีอัลบั้มรูปถ่ายถูกรื้อหรือกระจาย
กระจ่าย นักสืบหียบสมุดเก็บภาพเล่มหนึ่งขึ้นมาพลิกดู มันเป็นสมุดเก็บภาพ
แบบเก่า ตีพิมพ์ด้วยกาว รูปถ่ายใบหนึ่งถูกดึงออกไป เห็นรอยฉีก
พุ่มรัก พานสิงห์ บอกตำรวจ “ฆาตกรได้รูปถ่ายใบนั้นไป”

“หมายถึงฆ่าเขาเพื่อเอารูปถ่าย?”

นักสืบพยักหน้า “ใช่ นักฆ่าแห่งเซนไดฆ่าคุณเจตน์เพราะรู้ว่าคุณ
เจตน์มีรูปถ่ายที่ชัดตัวเขาได้”

“แล้วนักฆ่าจะรู้ได้ยังไงว่าเขามีรูปถ่าย?”

“เมื่อคืนนี้คุณเจตน์บอกว่ามีเสรีไทยหลายคนรู้เรื่องรูปถ่าย ดังนั้น
อาจเป็นฝีมือเสรีไทยหนึ่งในนั้นไปบอกนักฆ่าแห่งเซนไดก็ได้”

“คุณเจตน์รู้ได้ยังไงว่าหนึ่งในคนในรูปเป็นนักฆ่าแห่งเซนได?”

“เขาไม่ได้บอก แต่เชื่อว่าเขามีเหตุผล และการที่นักฆ่าแห่งเซนไดมา
ฆ่าเขาถึงบ้าน ก็แสดงว่าสิ่งที่เขาเชื่อว่าจะจริง รูปถ่ายใบนั้นมีรูปฆาตกรอยู่”

สายต่านักสืบจับที่กล้องถ่ายรูปราวสิบกล้องบนชั้น กล้องหนึ่งเป็น
กล้องเทเล

“นี่คือกล้องเทเลที่คุณเจตน์ใช้ถ่ายรูปพวกญี่ปุ่นตอนชนทอง”

พุ่มรัก พานสิงห์ หยิบกล้องถ่ายรูปทั้งหมดลงมาจากชั้น ล้วงมือเข้าไป
ด้านหลัง อืดใจต่อมาก็ปรากฏไฟสว่างจากด้านหลังชั้น เมื่อบานตู้เก็บของ
เปิดออก

ในตู้นั้นมีฟิล์มเนกาทีฟจำนวนมากเรียงราย นับหลายร้อยชิ้น

ร.ต.ต. สมศักดิ์ถามเขา

“พี่พุ่มรักรู้ได้ยังไงว่าด้านหลังเก็บฟิล์มเนกาทีฟ?”

“เพราะฟิล์มเนกาทีฟที่เก็บนาน ๆ สารเคมีของฟิล์มจะส่งกลิ่นเหม็น
ออกมา ผมเคยทิ้งฟิล์มเนกาทีฟทั้งหมดของผม เพราะมันส่งกลิ่นเหม็น
รุนแรงมาก”

“มิน่าล่ะ ผมก็ได้กลิ่น แต่ไม่นึกว่าเป็นกลิ่นฟิล์มเนกาทีฟ”

สามิต 14 ว่า “ฆาตกรได้รูปถ่ายไป แต่เรายังมีฟิล์มเนกาทีฟ”
“ต้องหาที่อัดรูปก่อน ตอนนี้หาร้านอัดรูปแบบเก่าแทบไม่ได้”

สารวัตรสามิตกล่าว “เรากำลังเจอคดีที่อาจกินเวลาห่างกันนับ 60-70 ปี เราไม่มีข้อมูลอะไรเลยทั้งสิ้น”

นักสืบเอ่ย “พ.ต. เจตน์ เจตรังสี ที่ตายบอกผมคืนก่อนว่ามีตำรวจเก่า ชื่อ พ.ต.ต. ปภัส สันติदानนท์ เป็นเสรีไทยเก่า เขาติดตามเรื่องนักฆ่าต่อเนือง คนหนึ่ง เชื่อว่าเป็นนักฆ่าแห่งเซนได เชื่อว่านักฆ่าแห่งเซนไดยังแฝงฤทธิ์อยู่ในไทย หลังจากเขาหายสาบสูญไป”

ร.ต.ต. ธนูว่า “ผมรู้จักเพื่อนตำรวจคนหนึ่งนามสกุลสันติदानนท์ เขาชื่ออรรถ เป็นเพื่อนตำรวจรุ่นเดียวกัน ผมจะสอบถามให้”

พุ่มรัก พานสิงห์ กลับถึงบ้าน ตรงไปที่ชั้น หยิบกล่องกระดาษใส่ยกทรงลงมา เขาใส่มันในกล่องกระดาษหลังจากกล่องไม้เดิมถูกคนญี่ปุ่นชิงไป เขาเปิดมันออก ภายในกล่องว่างเปล่า เขาค้นหาไปทั่ว ไม่พบยกทรงโบราณหายไปแล้ว

เขาถามเจ “มึงเอายกทรงไปใส่หรือเปล่า?”

“พี่ก็พูดตลกไปได้”

“ตกลงมึงไม่ได้เอาไป?”

“ผมเปล่าเอาไปครับ ผู้ชายที่ไหนใส่ยกทรง”

“แล้วมันหายไปไหน?”

“ผมมีอาจตรัสรู้ได้”

“กวนตีน”

เขาออกไปหลังบ้าน สายตาหยุดที่รอยเท้าคู่หนึ่ง เขาเข้าใจแล้วว่าบ้านของเขาเป็นอาคารเก่า หลังคาชั้น มีช่องใต้หลังคากว้าง มีบานเกล็ดเป็นช่องระบายอากาศ บานเกล็ดนั้นแตกเป็นช่อง คนร้ายปีนเข้ามาทางช่องระบายอากาศ ลอดผ่านช่องใต้หลังคา แล้วลงทางช่องที่ฝ้า ทำให้ประตูไม่มีรอยแกะ เขาบอก เจ เมืองดอน “ขอโทษนะที่รีบสรุปว่ามึงเอาไป”